

Diari de Girona

Director: Josep Callol i Duran.
 Subdirector: Oriol Puig i Tomàs (Informació local i Edició Digital)
 Caps de redacció: Alfons Petit (Opinió i Dominical)
 i Jordi Roura (Esports i Cultura)
 Seccions: Laura Fanals (Política) i David Céspedes
 Cap de producció: Àngels Hurtós Cap de sistemes: Pilar Roca

Gerent: Maneu Fernández
 Cap d'àrea d'Administració: Sandra Espinal
 Direcció comercial: Anna López
 Directora de desenvolupament de negoci: Anna Salamaña
 Imprimeix: Impressions Intercomarcals, SA
 Distribució: GLV, SL Tel. 972 40 06 30 Dipòsit legal GE-2-1958 Any XLIV

FUNDAT EL 1889

© Diari de Girona, SA. Girona. Tots els drets reservats.

DdG

Opinió

L'herència de Podem és Vox

Matías Vallés

Com a cautela prèvia, no hi ha res més perillós per al futur d'Espanya, fins i tot per a la seva unitat, que un Govern en solitari de PP i PSOE. L'última dècada, en la qual els dos partits han exercit el poder remolcant altres forces de mala gana, no han estat especialment desastroses, malgrat el vaivé d'eleccions per decidir l'inquilí de la Moncloa.

La irrupció de Podem i Ciutadans, per ordre d'importància, va sacsejar les consciències estancades i va arrencar el país del seu camforat provincianisme constitucional. L'abril del 2019, els partits citats van sumar noranta diputats per 66 del PP, sense oblidar els 24 de Vox que col·locaven la dissidència parlamentària a l'altura del partit més votat, aleshores el PSOE. La situació no s'ha apaivagat des d'aleshores, el frenesí s'ha instal·lat com a senyal

d'identitat.

Fa deu anys no hi havia Podem, ni hi havia Vox. Ara tampoc hi ha Podem, la qual cosa obliga a estudiar la hipòtesi que l'estrella fugaç de l'esquerra hagi deixat en herència la ultradreta moderada, que està parodiant els mètodes de revolta dels seus antecessors. S'ha registrat una transferència de la indignació, sentiment que no pot patrimonialitzar cap corrent ideològic, fins al punt que es va inventar una variant centrista de la ràbia indefinida.

La sorpresa no consisteix que hi hagi votants de l'extrema dreta que abans sufraguessin Podem, sinó que han experimentat aquest trànsit en mesos. El transvestisme ha facilitat la normalització de Vox, una assimilació que no és exclusiva del PP quan fa de necessitat, virtut. Els presumptes esquerrans que dissimulen bramant contra l'amnistia, també afavo-

reixen en realitat la instal·lació de l'única alternativa possible, Feijóo amb la hipoteca d'Abascal.

El desvergonyiment de González i Guerra, com a símbols de la bigarrada esquerra nostàlgica, no es basa en la seva exemplar submissió als partits, mitjans i personatges que odiaven i ordenaven odiar els altres. Tampoc que aquests constitucionalistes preclars oblidin la sentència del Tribunal consegüent en el 1983, quan va requerir el vot de qualitat del seu president per validar una expropiació socialista de Rumasa més dubtosa que la llei d'amnistia. Tampoc que el singular inventor del *guerrisme* ometi que la primera vegada que va invocar el «cesarisme» no va ser precisament per desqualificar l'actual president del Govern, sinó per enjudiciar el seu estimat González. Els esquerrans que anhelen lícitament la destrucció de Sánchez a mans de Feijóo provoquen enrojolament perquè no tenen la sinceritat de confessar que prefereixen Abascal de vicepresident que Puigdemont de soci. I per no cenyir-ho a una pugna nacionalista de jacobins acreditats, també els quadraria millor un vicepresident de Vox, abans que Pablo Iglesias.

Tot això no lliura de culpa l'il·lusionista que va concebre l'extint Podem, i a qui correspon una quota important de l'auge de Vox. Queda clar que Iglesias va ser el principal apostant i beneficiari del seu llançament a l'arena política. Tot i això, va arrossegar milers de persones que també es jugaven la pau amb l'entorn, o fins i tot

la feina. Abandonar la vicepresidència primera del Govern per avorriment, saltar de l'obstinació a l'abandonisme, és un insult a aquests votants que van fugir espantats davant la irresponsabilitat del seu líder. Els més dòcils van desembocar en el maternalisme de Yolanda Díaz, els irreductibles van canviar el signe del seu radicalisme.

És fàcil acceptar amb Juan Manuel de Prada que Iglesias és el polític més important d'Espanya des del mateix González, un pugilat que explica la gelosia de l'ex-president. El fundador de Podem supera notablement Isabel Díaz Ayuso, cosa que no va impedir que l'aspirant perdés la seva confrontació autonòmica del 2021 per vuit vots a un. Aquest ridícul a les urnes vaticinava la descomposició actual, la pèrdua de protagonisme a les mans de Vox, com a símbol potser perible d'una ultradreta inspirada en les mobilitzacions de Podem, vegi's l'opinió d'Íñigo Errejón sobre el particular.

Per als estaments judicials sobreexcitats, el retorn de les aromes franquistes no ofereix més inconvenients. En canvi, els votants escèptics tenen dret a plantejar-se si l'eclosió, l'esplendor i la caiguda de Podem ha sortit rendible, un veredict que haurà d'esperar que sedimenti l'estrall ara causat. Tot això passa en un país que segons PISA no sap llegir ni sumar, però que criarà excel·lents cambriers dels de singaporesos lletrats i numèrics. O majordoms potser, és tan espanyol posar-se sempre en el pitjor.

La cruïlla de Llambilles

Jordi Fabrellas Payret

DEGÀ DEL COL·LEGI D'ENGINYERS GRADUATS I ENGINYERS TÈCNICS INDUSTRIALS DE GIRONA

La carretera C-65 al seu pas per la cruïlla de Llambilles té un carril per cada sentit i està regulada per uns semàfors en cada direcció, per tal de regular els accessos al poble. Això, donat el gran volum de trànsit, provoca retencions en ambdós sentits de la carretera, i també dificulta el lliure accés al poble. És un inconvenient pels usuaris de la carretera, provocant pèrdues econòmiques tant pel temps de retard com per la despesa de combustible, entre d'altres, que a la vegada es tradueix en augment de la contaminació ambiental, pels gasos despresos pels vehicles aturats.

És habitual que les cues dels cotxes en sentit Girona s'iniciïn a uns pocs metres de la de la variant de Cassà, mentre que en

l'altre sentit direcció Sant Feliu de Guíxols/Platja d'Aro les retencions comencen a la zona de la cruïlla de Montnegre.

De petit anava tot sovint a visitar els avis a Llagostera. Un dels entreteniments a l'estiu era asseure's a la porta, davant la carretera, per a veure la caravana de cotxes que a poc a poc passaven per anar cap a Sant Feliu o a Platja d'Aro.

Amb els anys s'han fets vies directes que fan que els cotxes provinents de Barcelona o els de Girona ja no passin pel mig de Llagostera. En el cas de Cassà de la Selva, quan travessar el poble es va convertir en una odissea, la solució fou una variant. Però a mesura que se solucionen els punts conflictius d'un lloc, se'n creen d'altres. Perquè ara no és un problema travessar

Cassà, Llagostera o Santa Cristina, però sí que ho és Llambilles, ja que s'ha creat un punt conflictiu a la seva cruïlla. És ben legítim que els veïns del poble demanessin una solució per al problema de circulació que patien, doncs la intensitat del trànsit de la carretera principal feia difícil poder-la creuar o incorporar-s'hi. La solució adoptada fou posar-hi un semàfor. I el resultat, del tot previsible, són cues quilomètriques assegurades. Cal destacar que quan es va eliminar el gir a l'esquerra venint de Girona, va representar una lleugera millora, però les cues i aturades persisteixen.

Des de fa anys l'Administració ha fet algunes propostes. La darrera va ser l'any 2020, amb la creació d'una rotonda, venint de Quart/Girona, que permet eliminar els semàfors que regulen el trànsit per accedir al camí de Fornells i al nucli del poble. La rotonda projectada té un accés directe al camí de Fornells i per l'altre banda un accés que connecta amb un carrer que porta a l'avinguda del Gironès, donant accés a la zona del pavelló i al nucli de l'església i l'ajuntament del poble.

Amb els anys s'han instal·lat, en aquest tram, una sèrie d'establiments comercials com restaurants, farmàcia, botiga de roba, estanc/botiga de queviures, xurreria, fleca i

cafeteria... És evident que si els vehicles es desvien d'aquest traçat, els comerços perdran clients. Això pot posar en risc la seva continuïtat i la seva pèrdua també afectarà als veïns del poble. Una solució a aquest problema de trànsit podria ser que els accessos dels veïns es fessin a través de les rotondes, eliminar el semàfor i que els vehicles forans continuïn passant pel traçat actual i preveure un pas de vianants que pot ser soterrat per creuar el vial.

Des de l'Administració de la Generalitat, que en definitiva és la responsable de la carretera, podria estudiar la viabilitat de la proposta. Hauria de treballar per tal de minimitzar el temps perdut d'hores de treball, per tràmits administratius, sanitaris, de litres de benzina, de contaminació, per una conducció lenta o al ralenti o perquè no, simplement del temps de lleure perdut.

Naturalment les propostes i solucions han de ser respectuoses amb l'entorn, el medi ambient i el paisatge. En aquest cas és indispensable el suport de bons professionals de l'enginyeria, tant a l'Administració com a través dels Col·legis professionals. Poden aportar solucions tècniques amb total harmonia amb l'entorn, que farien que la inversió fos amortitzada amb l'estalvi dels ciutadans i també amb el confort dels veïns de Llambilles.